

عنوان مقاله:

مفهوم تجلی در نگارگری ایران با تکیه بر آراء ابن عربی (نمونه موردی نگارگری مکتب تبریز- صفوی)

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی پژوهش در علوم و مهندسی و سومین کنگره بین المللی عمران، معماری و شهرسازی آسیا (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

سیده محبوبه مقیم نژاد حسینی - مدرس مدعو دانشگاه فنی و حرفه ای قدسیه ساری و الزهرا بابل

خلاصه مقاله:

تجلی یکی از مهم ترین مباحث عرفان اسلامی است. اهمیت این مولفه عرفانی در این امر است که، یکی از اصول بنیادین اندیشه وحدت وجود محسوب می گردد. هنرمندان نگارگر اسلامی در اوایل دوره مکتب تبریز- صفوی متأثر از این مفهوم آثار نفیسی خلق نموده، و جهانی فراتر از امر مشهود را به تصویر کشیده اند، جهانی که ابن عربی نیز به وجود آن اذعان داشته، مقوله تجلی در اندیشه ابن عربی از جایگاه ارزشمندی برخوردار است. روش این پژوهش به شیوه توصیفی- تحلیلی، و گردآوری اطلاعات از طریق منابع کتابخانه ای است. در این مقاله سعی بر آن شده ضمن تبیین نگرش ابن عربی نسبت به مفهوم تجلی به بررسی مقوله تجلی در نگارگری تبریز-صفوی پرداخته شود، که هدف اصلی این مقاله است. از نتایج این پژوهش بر می آید که نگارگری ایرانی حاکی از تاثیرپذیری هنرمندان از اندیشه های عرفانی هم عصر خویش است. این امر خود نشانگر این نکته است که نگاره های اوایل دوره صفوی ضمن جلوه گری مفهوم تجلی عرفانی، تلفیقی از اندیشه عرفانی ابن عربی است.

کلمات کلیدی:

تجلی، نگارگری، تبریز- صفوی، ابن عربی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1407864>

